

нови знамена — днесъ е сватбата на Рудолфа съ Стефания. Вечерята му казалъ генералътъ, че Сарафовъ щѣлъ да остане. На пазаря купихъ за 7 фр. последнитѣ галоши, които бѣха тамъ останали и отидохъ въ двореца.

У Стоилова бѣше Riedesel. Князътъ искалъ да ме види. — Вчера бѣха се събрали около 2,000 души отъ Радаковото кафене до Бонева и дори до митрополията. Взели съ себе си и Мелетия. Горбановъ говорилъ предъ хотелъ Искъръ, ту че неотколе единъ чиновникъ либералъ говорилъ противъ покойния царъ и противъ княза, ту че му е мѣстото да запѣятъ руския химнъ — военната музика два пѣти изсвирила „Боже царя храни“. При двореца, казватъ, били бити и дрехитѣ имъ разкъсани трима души, които говорѣли противъ овацията; кои сж били тѣ, не знаемъ. — Стойчовъ телеграфира на генерала, че е готовъ да приеме, иска да знае, обаче, причината за оставката на колегитѣ му и съдържанието на прокламацията. Попъ Тодоръ вчера хваналъ княза за ржцетѣ и му казалъ: ние отъ тукъ не те пушаме.

Следъ малко (бѣше следъ 10 часа) князътъ ме повика при себе си, както бѣхъ, im Jacket. Разговорътъ трая около единъ часъ. Отъ завръщането му не бѣхъ го виждалъ, напоследъкъ веднажъ презъ януарий, когато бѣхъ тукъ повиканъ съ Начовича и Стойчова.

„Много се радвамъ, че Ви виждамъ. Азъ трѣбва да търся у Васъ утеха въ това мъчно време, човѣкъ я намира само у малцина; крачката бѣше неизбежна, отъ 8 деня размишлявахъ, какъ и кога, положението бѣше станало свършено невъзможно. Всички злословѣха противъ мене, министритѣ дохождаха тукъ, обещаваха всичко, изливаха своитѣ почитания, следъ това излизаха и вършеха тъкмо обратното, задъ гърба ми противъ мене“.*) За строежа на двореца, Бѣловъ съобщилъ, че ще даде камънитѣ по-евтино, отколкото Адженовъ, а той ги взималъ отъ приготвениятъ за паметника, който руския царъ искаше да издигне въ София! Полковникъ Р[емлингенъ?] протестираше, Лишинъ подигналъ врѣва за това, а отговорътъ на министерството билъ: това, каже, става въ Африка, а не другаде. Славейковъ никога нищо не знаелъ. Предприелъ анкета противъ Копиткина, безъ да попита самия него (Копиткина) и представилъ писменъ докладъ, като казалъ на княза, че съ радостъ може да съобщи, че Копиткинъ е свършено невиненъ. Князътъ съ Еренрота чели доклада — цѣлъ обвинителенъ актъ, eine Anklage nach der anderen [едно следъ друго обвинения]. Славейковъ или не е знаелъ, или е лъгалъ. Историята съ окръжнитѣ съвети, Славейковъ свършено наивно разказвалъ, какъ сж я вършили.

*) Горнитѣ думи на княза сж предадени въ дневника на нѣмски.
С. А.